

Богъ да прости. Вие, господинъ крокодиле, пъкъ ще държите речъ на гроба отъ името на тропическитѣ животни!

И всички слушаха и се подчиняваха, защото смѣтаха, че скитницата жаба е близка приятелка на лъвското семейство. Дори убитата отъ скръбъ вдовица изпълняваше заповѣдитѣ на тая незнайна разпоредителка, безъ да може да ѝ каже нѣщо.

На следния день, при залъзъ слънце, се извърши погребението. Четири мечки, като най-силни животни, носѣха мъртвеца на раменетѣ си, следъ мечкитѣ вървѣха лъвицата и жабата, а следъ тѣхъ — всички останали участници въ погребението.

На гроба, изкопанъ отъ цѣла дружина къртици — доброволци, говориха мнозина за живота и заслугитѣ на умрѣлия царь. Първа взе думата жабата, но тя говори повече за себе си, отколкото за покойника. На края произнесе трогателна речъ и крокодилътъ отъ Египетъ. Той каза между другото, че неговитѣ братя отъ рѣката Нилъ ще оплакватъ цѣлъ животъ скъпата загуба и ще проливатъ истински крокодилски сълзи, а крокодилскитѣ сълзи, както е известно,

сж най-голѣмото доказателство за неутешимата скръбъ на ония, които оставатъ на земята.

После присътстващитѣ хапнаха по малко медъ, рекоха съ въздишка: „Богъ да прости!“ и се разотидоха.

Жабата изпрати нещастната лъвица чакъ до леговището ѝ, като я утешаваше непрестанно.

— Станалото — станало! — каза тя. — Хайде, сега легни да си починешъ и си пази здравето!

И следъ това незнайната жаба заскача по тревата и се запъти къмъ далечното блато, дето живѣеше.

Когато стигна тамъ, тя се гмурна въ водата, слѣзе на дъното срѣдъ тинята и започна да разправя, какъ царьтъ на животнитѣ издъхналъ въ ржцетѣ ѝ, какъ той цѣлъ да остане непогребанъ безъ нейна помощъ и какъ лъвицата насмалко щѣла да се самоубие отъ скръбъ, ако не била тя, жабата, да я спаси и да ѝ възвърне отново желанието за животъ.

И всички жаби наоколо слушаха внимателно своята бърлива сестра и върваха, че тя имъ разправя самата истина.